

uheldigt for dem, der søge at bekæmpe mine Ytringer, at de maae lade sig nøie med at sige, at, hvad jeg har yttret, er sagt af Uvillie eller i Harme og ikke i Nøiighed; thi jeg kan ikke forlange nogen bedre Opfattelse af mit Foredrag, end at man ikke har andre Grunde at stille op derimod. Dette være sagt i Almindelighed med Hensyn til den Maade, hvorpaa det behagede den ærede Indenrigsminister at yttre sig; naar han ikke een, men flere Gange i Gaarsmødet lod falde Ytringer om § 22 i Fællesforfatningen, har det ogsaa kun overbeviist mig om, at det i Grunden er det samme, hvad vi her gjøre i denne Sag; thi den endelige Afgjørelse er ifølge bemeldte Paragraph hos Regjeringen, og dette er jo ogsaa flere Gange stillet frem af den ærede Minister. Han har vel ikke villet indrømme, at det skulde være nogen Trubsel; men jeg veed ikke, hvorledes det skulde virke paa os, naar det ikke skulde virke affrækkende, at han oftere nævnede det. Imidlertid forekommer det mig dog høist forunderligt at nævne denne Paragraph for os overfor et Lovforslag som dette; thi kan det gjøres tvivlsomt, om Coloniernes indre Anliggender høre til Kongerigets særlige Anliggender, ja, saa kan hvert eneste Ord i vor særlige Grundlov gjøres tvivlsomt, og saa kunne vi ligesaa godt uebliffelig opgive vort hele Standpunkt, thi saa er det taget bort fra Fødderne paa os. Naar der staaer i vor særlige Grundlov, at Coloniernes indre Anliggender høre til Kongerigets særlige Anliggender, kan der saa opkastet Tvivl om, at Coloniernes indre Anliggender virkelig høre til Kongerigets særlige? Det skulde dog være forunderligt, om man her kunde ville bringe Fællesforfatningens § 22 ind og sige, at Rigsraadet kunde opkaste Tvivl om, at disse Gjenstande virkelig høre til Kongerigets særlige Anliggender, og at Ministeriet saa kunde afgjøre, at de ikke hørte dertil. Her foreligger for Diebliffet ikke Andet end Lovforslaget, og dette gaaer ud paa, at vi skulle opgive, hvad vi, ifølge vor særlige Grundlov, have Ret til at betragte som liggende indenfor Rigsdagens Omraade.

Naar man vil tale om, at Grændserne kunne afgjøres, saa er det ganske Andet, end

hvad der her foreligger, og om dem, der tale mod det foreliggende Forslag, er man uberettiget til at sige, at de ikke ville en Afgjørelse af Grændserne for, hvad der skal være Coloniernes indre Anliggender; men derom er der, som sagt, i Udkastet slet ikke Tale. Jeg for mit Vedkommende erkjender, at der maa være en Grændse, og naar de, der i disse Forhold ere mere dybtseende end jeg, ansee det for tvivlsomt, hvor Grændsen ligger for Coloniernes indre Anliggender, saa indrømmer jeg, at det kan være tvivlsomt, men, som bemærket, det er Noget, der slet ikke vedkommer nærværende Forslag, der ikke gaaer ud paa at fastsætte nogen Grændse, men paa at tage alt Det bort, som med Hensyn til den foreliggende Gjenstand er tillagt Kongerigets særlige Grundlov.

Naar den ærede Rigsdagsmand for Holsteds Amts 2den Valgfreds (Tscherning) har villet minde om, at det kunde siges, at vi, naar vi ikke fremmede denne Lov, vidroge selv til at fremkalde Splid, saa maa jeg paa det Bestemteste benegte det. Ved nemlig at fremme denne Lov, erklære vi ved vor Afstemning, at der dog kan være Spørgsmaal, om vi dog ikke skulle opgive Coloniernes indre Anliggender som særlige; naar vi lade Loven gaae videre, erkjende vi ved vor Afstemning, at der dog kunde være en Grund til at forhandle om den, da vi ellers ikke vilde gaae videre i dens Behandling. Men hvorledes den Omstændighed, at Loven ikke fremmes videre, skulde kunne oppække Splid, det forstaaer jeg ikke. Man siger, at der fra den anden Side er Bestræbelser efter at betragte Coloniernes indre Anliggender som fælles; saa lad dem komme frem, lad os see dem. Dersom denne Lov forkastes, og Ministeriet ikke vil fremkomme med et Forslag, der gaaer ud paa at bestemme Grændserne for Coloniernes indre Anliggender, ja hvad skeer saa? Derved er slet ingen Splid fremkaldt. Kommer, som den ærede Rigsdagsmand sagde, Rigsraadet og vækker denne Tvivl, saa kan, efter min Formentig, Regjeringen ikke benytte § 22 i Fællesforfatningen, førend den er kommen til Rigsdagen og har seet, om Rigsdagen ikke siger det Samme om Grændserne, som Rigsraadet har sagt; thi efter min